

Lo Cantador

Frederic Soler

OBRA
2.

SINGLOTS POÈTICHS
AB NINOTS

PREU
2 mls

OBRA ORIGINAL DE UN ACTE, EN VERS Y EN CASTELLÀ DEL C.º ARA Y PARRA

ESCRITA PER

D. SERAFI PITARRA

Y D. PAU BUNYEGAS

Y DEDICADA A N' ELLS PER ELLS MATEIXOS

TERCERA EDICIÓ

BARCELONA

LLIBRERIA ESPANYOLA DE LOPEZ, EDITOR

RAMBLA DEL RÍU, NÚMERO 22

— 22 —

PERSONAS.

D. LEONOR.	Deana de la Reina.
D. FILOMENA.	Se casó con.
JAQUELA.	Donna vella.
D. NUNYO DEL PAMPAL.	Comte de la Fransa.
D. GUILLEM DELS PRÉSECHS.	Caballer noble.
D. TRAN-SUM.	Lo Carlinor.
MADANI.	El rei aliant.
LEOPOL.	El rei vell.
PAI BINO.	El rei jove.
LO NUTRE.	Donna long.

En lloc, des o tres parts, entrades, qüestions, col·loquis, solists del Comte y del Carlinor, parla, amonicións d' aquell temps y llongues.

La acció se suposa en lo siegle XV y durant lo regnat de B. Ferranida d' Antequera. La acció passa en qualsevol punt

QUEDA RESERVATS LOS DRETS DE PROPRIEDAT.

ESCENA PRIMERA

LUCAS, MACARI, BARRAL

Será lo primer ab un cistell al braç, que conté lo que a son temps se vend y crida per tota canton.

Luc. ¡Buenos! ¡Delici!

Mac. ¡De d'andre! ¡Què!

Luc. ¡Ay! De segaile á breuá
qu' á mí se m' rònca.

Mac. ¡Encara de d'andre! ¡Ja vé!

Luc. ¡Vaya un ferri que hi fery!

(Sobre una candelera vella que ja hi ha quedat mitja de la setmana, es posan las candelas que tres del costell, las quals comencen en tres plaus, tres candelas, una candelas, una carabassa y tres pats de Saona.)

Barr. ¡Drecho que ja he tres tot aquí!

(Santant ab una repolera molt grossa que drecha en un recó.)

Luc. ¡No ho veu!

Barr. ¡Molt! ¡Cóm va així!

(Santant ab un cistell al coll que també drecha en un recó.)

Barr. Ja está fent

Mac. ¡Drecha molt!

Luc. ¡Buenos! ¡Després d' arropar la taula!

Mac. ¡Buenos! ¡Present cada un un lampard
Barr. ¡Buenos! ¡Present cada un un lampard
y encendent enora la taula.)

Luc. ¡A encendent mitja! ¡Ah! Així

Mac. ¡Molt va així!

(No s'acaba que repolera d'altre.)

Luc. Ja he pots pensar

encadella recadella

Barr. ¡Que no sabe que no se agreda!

Luc. És qu' he quedat de drechar.

Mac. És breu y fery recoll.

Barr. És qu' ell se molt gata recoll.

Luc. ¡Ay! ¡A h' un crit dolent y agredat 'T'pau!

Barr. ¡Què!

Luc. Per tota la taula

m' heu trepitat l' coll de peul,

(Mostrant una candelera, ab una de la carabassa, etc.)

Mac. ¡Voleu venir fent de peul...

Luc. ¡Ca, home!

Barr. ¡Prou! ¡No arropis!)

Luc. No se enganya

Si dich sobras de peyo

dent' ahí.

Barr. ¡Ah sí!

Luc. ¡A l'aula en tres processions! Mirto, Cabot com d'au.)

- Mac. ¿No sentis quina color? (Rabie/rgant.)
 Bas. ¡Jo ho crech!
 Lis. No 'a pòt resistir;
 per ço ho dit tot això aquí
 qu' és frinch y 'a breus millar.
 Bas. Però m' i Conde ho ania,
 ja estabem Brecol!
 Mac. ¡Jo ho crech!
 Li debe un atach 'i aloch,
 que poto a' la quedaria.
 Bas. ¿Que dirasoll per un poch?
 Lis. Si, pagaras, ja ho veuria,....
 Mac. ¿Vols dir?
 Lis. ¿Uyl... no 'i conculés.
 Mac. ¡Ay, Bahiri, qu' estia groch!
 (Això ho ara Mazaré esperant estudiant ab la forç a' l'la
 p'nta de senyar, a la torn de la hora.)
 Bas. ¡Home, si m' heu esperant!
 Lis. ¡Pero no veas qu' això fora
 si ara ho veia, y all fa un horn
 que es el l'li pe 'i conculés?
 Mac. Y després ¿qui li ho de dir?
 (Turnant se n' y continuant la conversa.)
 Bas. Ha dir que per ço crech...
 Però diges, que sobe ho
 com es que 'i Conde està així?
 Lis. ¿Així?
 Mac. És nò aquest humor
 que tot ho casta a la porra
 y per via arca comorre.
 Lis. ¡Proh! (Dante superiorment.)
 Mac. Diques breus lo favor
 de contarho.
 Lis. (Tantint yant.) ¡No pòt sol
 Bas. ¡Sí, L'liari!
 Mac. C'ito, home,
 Lis. Però nò vull que 'a feu breus.
 Bas. No.
 Lis. Dantes ara ho contaré
 (Fet ara acusat de mentar, volent encara més las d'ar-
 beres a la final y comença L'liari la seva Anàlisi.)
 Tot lo que aquell, a' l'la i'la y r'ngent.)
 — Fa ja prop de cinquanta anys
 que v'ng tant lo forat
 de que 'a Conde da la Preris
 perdéssim h' la meua ab'ya
 Fuch després de color jo aquí,
 lo Conde a nò descurtar
 ab D.' Agna, 'a van casar
 y dos xicots van ser
 El primer, va ser lo qui ara
 non m' amo.
 Mac. (Descobrinte 'a tres.) Y per mitja aya.
 Lis. Que Deu lo guardi de Anja
 Va entrar pastat a non pare,
 Lo segon, van fer y romen

- d' un cri, si ho guapat,
y, amigo, del dia el fet
jocapat a la Crooked!
- Bat.
Lia. (Donchs que pules era molt guapat?
Yagi, una gelat aranyat
(Commoys) , Torticon qui t' ha viat la plorat
(Fepantilo.) Mitut, fins a la t' encopat!
Lia. Escollta ho tot aixó
y a desgritane si la ha cap falta.
Ben plantada, prima, y nita
com un estropellada.
Un casell negre com setja,
una llala verinella com sangra,
blanca com un que 's desagra,
y nítia 'l mela que un juja.
- Mac.
Lia. (Tot aixó al un vestit ho)
Bat. (Tot era un pe d' volteroles!
Mac. (Te debia costar pules!
Lia. (Ella rey, no m'atla pas per qat
Era una segura melaia
que un dió que feya atardar.
- Mac.
Lia. (Y 's vol de qué va morir?
Deixen de un mal a la mala.
La Conda, com fe volters,
quant un despat estropella,
ve, y sense mar darrera d' ella
(Y diuhen de qué?)
- Bat.
Lia. Del brom.
Lia. Les pots, sense paré ni care
y còndola pela marmessora,
dormien sempre tota dua
al quartet que 's donna ara.
Com que la vestiba la Juana
(La cambra?)
- Mac.
Lia. Si, una nit
repans, prop del petri,
que s' hi calien que gitans
- Bat.
Lia. (Pero com diabla hi va entrar?
Ninga ho va poder arribar
La cambra, sense dir res,
ni valeria all observar.
Dia qu' arribat tota frassa
del vestit, atropellat,
y que era bastant villosa.
(Vellós, y girat? bruta. (Sentencia.)
Lia. La vacota, de gran paciència
va seguir colant las manys,
fins que, venut com a carnyal,
tot plegat arribat a l'atencio.
Sant la pots per tot arribar,
corre ella com no s' pot creuar,
y al d'altre la vitrea ficora
d' aquí a puntades de peu.
(Y de li va de una varre?
Lia. Men abiat ara vi fer pots
Bat. (Y ara lictus?)

- Lia.** ¡Ay!... Mareta
 com la paxta d' uns berrós
 Al cap de un quant temps d' així,
 reporen que, així que va fca,
 nos habia pens la mica,
 que era un gaitó com en Lleó.
 La boaquem tota per quanta vob,
 y la trobim ...
- Mac.** Però 'l gaitó
Lia. De 'l tantu q'li gaitó
 ab una trulla ab còpula
 La noyet, ab la cara f'iva,
 mentrènt f'ach se posaba
 'l ara que...
- Bat.** ¿Qué li passaba?
Lia. Anyoraba a la marçona.
Mac. ¡Ay, pobret, que delicat!
Bat. (Totícom estava a n' els braços.)
Lia. A n' així, una cara vosa
 de que ella 'l tenia abraçant.
 La noyadom, q' era un cas,
 ho creia, la fe amb a agalla
 y la creia, com qui fe
 una postilla a la brasa.
- Mac.** Janda Maria Joseph!
Bat. ¡Verge santa de 'l Aglè!
Lia. Lo noyet se va adobe
 tot seguit ab un palap
 y 'a va torná a posar gras
 Com ja era molta la vella.
- Mac.** ¡Peró tota, pensant en ella,
Lia. encetar se durmar! ¡Qu' es cas!
Mac. ¡Y així dancha? ¿Que vos encobria?
Lia. Que quan tota estava al lit
 y en sent per la a migra ma,
 la seva anima 'na suria.
- Bat.** ¡Ay quina pe!
Mac. ¿De' qué?
Lia. ¿Que te 'a vosa?
Mac. ¿Donchs qu' boig de fet?
Lia. Es que ho pots creure ben ho.
Mac. Mey m' ho ha pogut empassá.
Bat. ¿No crees ab veritat?
Mac. No.
Bat. Donchs ja pense que n' hi ha algunes.
Mac. Home, mire! jo n' tinc una
 dintre de cadé bot.
- Lia.** ¡Sempre 'm vosa a n' aquí ab beure!
Bat. Si fet de té no ho contaba
 per tromparla.
- Mac.** Vaja, ancha.
 (Per q' no l' embullés, hont!)
Lia. Andanta... n' operava
 sempre ab formes molt estranyes,
 un cop nos suria ab laquesa,
 un altre cop no 'a tenia.

La tranquillitat a la recambra,
cambra tota les de casa,
y jaquí se termina un act.

Mac. Pobre es que un vespat la cambra,
Lec. Pensant temps, després de molt,
recuperarí la bona lograt,
quin tan dia, tot plegat,
nos feja l'ocó del breuact.
(Què dia es?)

Mac. (No pot ser)
Lec. Podent ó no, vè se ser!
Mac. Y may mes vos ve parit?
Lec. May mes n' hem espugat ro.

Si n' veis encara de enrotl
bancant tota, per qui y per ill...
Mira a mi, de tant jansé,
es que 'm ve aixar l'ull de pall.
Y veus aquí perquè l'Comde
sempre està de mal humor,
com qu' al germà d'ays amir,
ne té la llegh molt fondo.

Mac. Vaya, veyn, home, quin mal
Lec. (Ja ho pots dir ja sembla un adgit?)
Mac. Donchs ja, si l'Comde es indont,
creys que 's ja 'l que obrin.

Lec. (Ja?)
Mac. (Si, home!)
Lec. No l' entench.

Mac. Creys que no he l' amor
que porta a D.ª Leonor.
Lec. Mòqui, ta... (Pensant se us dit al seu.)
Mac. Jo no entench,

no meo dieh que penso aixó
Donchs jo també m' ho tenia.
Pés pel tant, ho comprendria;
pero ara, .

Mac. (Babi ja per qué no?)
Lec. Perque no ho crech
Mac. Donchs ja sí,

y aixó, ja n' é que vintón
que hagen vingut a babit
els y D. Guillen aquí?

Lec. Com qu' es deus de la Reyna
y ha vingut ara lo cert,
lo Comde, per un favor,
y per casularias feyas,
les codols aquesta plet
de palacio, (S'apoyant.)

Mac. Ja esó entén,
peró crech que no hi ha mes?
Lec. (Ja?) Y després... ja fern tert
Mac. (Què potest es casada?)
Lec. No,

Mac. Donchs... vall dir... callera,
Lec. (Donchs per qué has dit que tert cre?)
Mac. Perque així es el Comde

Mac. ¿Vols dir?
Llu. Vaya.
Mac. ¿Y ho vola ho?
Llu. Tan cert com hi t dius Macet.
Mac. No dius qu' es un portaler?
Llu. Portaler... Jo t diré.
A la cuenta es capità
del Conde d' Urgell.
Mac. ¿De veres?
Llu. Es que tu sempre 'm encorra.
Llu. Si volia ho podrí probi.
Mac. ¿Y es cert que tanta tes he?
Llu. Ah! Així e! y prou vegades
ha he prou lo Conde contribuïda.
Mac. Putxa es de veles que te.
Llu. Lo que té, es qu' ell lo desporta
y i bon senyo vol drent,
perque, alguna nit qu' aqui
dés trobar la porta oberta,
entra, y 's posa á cantar.
Llu. Y es cert qu' ell es los encruel?
Mac. D' aquí ve que, per mostra,
es dia Castidor.
Mac. Es clar.
Llu. (Se arri un tocó de campana.)
Llu. Sembla qu' aquell ja repica.
Llu. Donchs figuets aquí 'lo tronceta
(Fan sonar dintre 'l castell del de de menjar.)
Mac. Y es tornent á cantu qu' vich quista
tornant á haberla palca
Llu. Ara anem a casa avall.
Llu. ¿Y tal?
Llu. Ja ja ríech de tria.
Llu. Estech que no puch de un pec
d' aquest diable d' all de jo!

(Se 'n van los altres dos crista, drent, y detrés Estora coligant y ab lo castell, per lo portal del palau del Conde.)

ESCENA II

Lo CASTOR, un senyal y large MADAMA.

(La camera queda silenciosa un rato, lo cel s' ha refra-
quell un arrib, se posan á cantar los graxetas comen-
dant una, després dugos, y altre gradualment, des
que cantan totes, parant de repent per sentirse pun-
tejar una guitarra primer y després la una del Castor
des que canta la parodia de una canço catalana; des-
prés d' així s' oïra lo senyal del palau en que s' ha
Lluca, tres oïra lo cap y dia)

Llu. Dira que sempre pensa en mi!
(Ri) ¡no sab quent jo t encoro!
Entra ja, que per tu 'm encoro,
entre, Castor, el jardí!

(Torna a cantar la senyora, y desapareix, mentre lo Cantar, que n' ha cedit una de les veus, tren Y cap ab estrenguente y acompaña a ella, dita.)

Can. A trens lo drogo aquí
é cantar per la qu' adora,
pero, si el cap, o ja mora,
é 'a recordant de mi.

(Torna la senyora, torna a quedar la senyora sola y contra lo Cantador ab capa, una guitarra y un còrdol que l'acompanya.)

Sen. Seno ja dino, com vos volieu

Can. Doncha deusamo está aquí tal

Sen. Ja que 'l' meca caput ha vol...

Can. Y no entrin si vos sentiu.

Sen. ¡Interumpit! ¡Part y prolongat!

Can. ¡Ah! ¿qué es això?

Sen. Un got.

Allí et una dona.

Can. ¡Si que l' hehem lita bonch!

Sen. Yato é caput é n' el reto.

Can. (Lo còrdol saltada y en 'a sí, lo Cantador s' embossa, y, el parer Madalena ab un sach, abant se responen que ha de un got, lo Cantador l' adora.)

Can. ¡Ahont está?

Sen. (Respondent) ¡Ah! ¿Qué es detant?
No he fet cap mal, ¿qué volús?

Can. ¡Vos, mare! ¿Vos? ¡Vos de Deu!

Sen. (Lo rey aquí! Venge punet)

(Lo primer d' aquets dos senyals la senyora lo Cantador descomençen y abant lo còrdol. Lo segon lo senyora Madalena apart y caputit 'l' sach, d' acompaña.)

Can. ¿Qué es lo que dubita aquí dino? (Pe 'l' sach.)

- Man. Quatre cols per 'qui callida,
Cas. No 'm vinguda ab men menlides
perque entanch los vostres fias.
Man. Donchs, si t' heig de parli en plata...
Cas. Ja no cal.
Man. ¿Potes ho saber jo?
Cas. Vos aposto que la qu' he he
es un gat.
Man. Paga, que 's gata.
Cas. (No es per ventura l' animal) (Cresson).
Man. Pardon.
Cas. ¿Qué es lo ser digna,
si cal a n' als meus consells
esta sempre donant grins?
Diria, es dir, tota pliguda,
que, pelos y mont de gans,
so lo fill d' una gansa
que do tri va a robar gans
Si m' agradau qués la fare?
Man. Estansa, qu' no es un viol
Cas. ¿Es tan gran lo sacrifici
Man. que no si si may podria?
Cas. Retipat, com abeto ja,
y descal, pe l' meu capta,
mas qu' un noble, que casaba,
per piat me va ampara.
Va fer per mi quant jolla,
me va le jorns y cabella,
y, al marira, per me bé,
me va dar tot quant legat.
Vaig vent y vaig veig dir — Mare,
ja do sigs,oyal vos diere,
peró no feu may res mes
que 'm fessi aliarar la cara. —
Vos vos promette que no,
jo, capis del d' Urgell,
vaig aná a la guerra ab ell,
y, al torná, es trobo ab ell.
Ja veya que, ab tala manera
vent ara y darme agitat airoa,
es prou per agafa l' cause
y fene trenta mil causa.
Man. ¿Donchs es dir que, perque to eta
gran copat del d' Urgell,
ja no men puch merçit capell
y algun plallu ab hoiat?
Cas. Podia merçit l' que volguda
Man. ¿Donchs quins gantes fuch privat?
Cas. Lo dol vi, l' del casar gata,
y l' de sentir com airoa.
Man. ¿No vaig prou bé com vaig aná?
Cas. No, perque ja tanch de llid,
y, mentres esta així,
lloch de pagar que 'm sou mare.
Man. ¿Y per qué?
Cas. Perque no 'sindra

- ni en dema ni en a' ellas,
y valí son persona fira.
Man. Unat ab daltu de pedra.
Can. Jo vos veig deitar diners,
perque, sanat vos de un ayora,
perque ja dir quan los hora,
—La meire mare, aqueixa es,—
Ab unó ambóns la fressa;
demà marçala á Bellestra
y allí comprés á un dispaire
lat un vestit de cordons.
Man. Jo he vist ja, desde molt vici,
si més para y als seus moccos,
matar gata, capalar gausos,
y tota aqueixa locucion.
He anat sempre expulsiado,
may he volgut acabar fira,
y, quan no he tangut gallina,
m' he menjat una aragonesa.
Si 'l heig mal, que si mare
d' aquí prop síns moure fressa;
para, ventura de cordons ..
si val ferba, no he puat fe.
Can. ¿Y per qué?
Man. Per 'l qu' he contat
y perque sia cobrins firaich relin.
CAN. (Ella van cregut á la seva veu!)
Man. (Discorret terrible y pesat!)
Man. Van á un lloch d'altre d' un veit,
ab creusalls y algo mar,
com los que fan los fustons
per manjar l' aigua-gata.
Un cop fet, lo gran dispaire
no vé si allí ab tal cobrana,
com quan ab paper d' estrans
se comprava sin pallans.
Ella, sent viciada estranca,
crudala alí jathos rojal
y, ab lo nastre d' un que loya,
molta hi tornaba castanya.
Al últim va sant expient,
y, cretus y cretus com palla,
molta 'l foch la quitoelta
com la en la nit de San Joan!
Para, un nich ans de mori,
jo, ab la cara mata torrada,
vé cridar desesperada
—(Vingam, vege, vingam!)
- Can. Perq ha de se una vejanca
terrible y com el traïdora
Man. No varda jo en un' hora
si ara n' perdés la esperansa
Per ja 'l rôlo gata y gaus,
sempre per dirlos molansas,
perque, sense aqueixa bestia,

se podrís viure de casta,
Per ço amestica la pasta
per tota les coses d' aquí fora,
y així, en l' herba pastura,
se morí tot amesticiat.

Així passa, y sempre aquí
salquí en la traça q' heu preses,
y que é esperes, que encara
he mes grés he de veure.

Gas. ¿Pero no es molt més equal
qu' é mi 'm dignatú que heu ve fet?

Man. Lo dirhe á tu, no 'm conue.

Gas. ¿Per ventura no us és fill?

Man. Justament no puch per ço.

Gas. ¿Per què?

Man. Pargue, si heu soltes,

per metal, l' oportunitat,

y, si heu moris, góim vech ja?

Ara, quiba passant,

pero ara heu cobertes

no morijs com heranes

y no ganyis ni regañis.

Ab aixó, vete 'm direra

que tu ganyes y 'm sala des,

dech talment d' ara é ceptar

per les plomes y cervera.

Gas. Sembla d' una vegada

y excellent lo que tu diris,

fruto, si vos sembla bé,

y, si no, 'm responde:—Nada.—

Y'ag començat é un soldat

del d' Urgell y ara no ganyis:

jo sé l' aita de la manya

y 'm é sempre al meu costat

Com seb al que no trachí com,

jo dich que la meua mare

va se maganyada pe l' pora,

pero que tóte nobles com.

Aquesta historia m'averes

li va maura l' almetre,

y ara, no se jo com es,

una dia que vos vol conue.

Ab aixó, é nill é he cert

vos presento heu ventida,

é me 'n he veng desgrada,

per fore ombella, dibent qu' heu mort.

Man. ¿Y, encara que ara 'm veigis,

no conuecs, gran pobres,

que vurch que no grims

de la meu celó estantia?

Gas. Si vos seguís he la beta

jo se jago jo que no he trobe,

perque heu del que jo de jure

sempre heu calat movente.

Man. ¿Pero que 'm veng jo é n' al mirall

que usó heu com un esteló?

- Can. No, dona, no, i que se fustich
 en que anas com un fregall.
 Figurats, ara com ara,
 que un març que no tremalla
 bruta, y una clot de oli y oli
 que no s'hi pot tirar cara
- Mae. Ay! ay! ay! hoy! qu' estats fregant
 gran pols; heug de menjar cosa?
- Can. No, però hi ha altres coses
- Mae. Donchs jo oli y oli y ramoneta.
 ,Ne has tretat poch d'altura
 ab lo temps que vias ahí!
- Can. La tant ara mare vrid...
 la veritat, no la guar roro!
- Mae. Poch a poch, d'altura, d'
 ja podet de alguna talla,
 però no sé cap mercè!
- Can. ¡Què parlar meu ordinari!
 ,Es dir que no hi ha esperansa
 de durvos ben gats ahí?
- Mae. No, perquè m'hi vaill mull
 n'hi vaill deocar la vergansa
- Can. Si es per ça, no fingans pó
 vivre vos tranquilment,
 y, al mort, en lo testament,
 digues qui es, y un març jo
- Mae. Y vola que fust al troncal...
 ¡Es no m'ho volen dir mai!
- Can. ¡L'animeta de la mare
 m'agrada á tota hora,
 m'agrada, deat molestias,
 ab que, com les serpents!
- Can. Vaug qu' á vos totes la parente
 aguanten en una vocallent beldia
 ¡Què que es? La tinguer
 que un pou i cap com un banyo.
- Mae. ¡Què! No ho crech; si no mes me'n tampo
 angh porona cada menjar.
- Can. Després vos troban per qui
 banya y mitj adormida!
- Mae. Ay, Deu meu, quins mentals!
 N'heg m'hi ha vist d'ad' ahí.
- Can. ¡Ja ho s'pot crech á mes!
 ¡Taner mare del baix poble
 tant un pensar tan noble!
- Mae. ¡Ah! Si ell volia qu' ho vol!
 Se obrar com qualunq' el payo,
 qu' á mi tant m'importa
 tractar no mes qu' ab nobles.
- Mae. Avé ray, fusta l'acapo.
- Can. ¡Vistes per que no heug de ser
 un Alber... un dach de Osona!
- Mae. ¡A h' m'entés! O hi i Camé de la Prusa.
- Can. ¡No! Aquant no, morir primer!
- Mae. ¡No es d'ist noble y meti un yort!
- Can. Ja ho sé, però, ser de ser d' ahí.

primé agolaba un piazell
y los leys emblesquandó.
(*Una comparsa puzta face quartu.*)

Man.

¡Tocan quartu!

Can.

Sonq de nos.

Man.

Banno deucha, quodda stia!

Can.

¡Seguint ab mei viara!

Man.

¡Apaffent do meá! Si,

ja ha ha dit un cop y pora.

Vull leure ni, vuller gata.

una estripadola, flusa

y sor gitana y sor bruca.

Ja 'm viara do tute glogeta.

Can.

Donde, ja que no hi ha romer,

no digas a mi que 'm sea mar.

Man.

No 't farà abobar la cura

Can.

Jo no somari 'l qu' es de hoy.

No va saltar res per viara

y 'l allandi en pago capra,

porque jo mech an guareno

y no m' agrada fer viara.

Man.

Hi; donche Deu te faci bé.

(*A llavors, per m.*) Tot passant per la taberna

deuré un tragu y mitja cuxina. (*Se a va.*)

Can.

¡Dón-ma, Dón-ma, quín beldí!

ESCENA III.

Lo CARTAGOS, lo SOLBAT

Sol.

¡Sonqur!

Can.

¡Qué!

Sol.

Son les nos lango

Can.

Tute rabi; jo no lo pensaba.

Sol.

Per qu, veint que 'l temps passaba..

Can.

¡Qué hi faria! L' amor es coga.

Sol.

Pensaba que, si algi 'm atopa..

Can.

Pero ella va... (*Escuchant passos.*)

Sol.

(*Escau corral.*)

Can.

Mentre m' estic aquí ab ella,

tú, s' m' allí, aguantant la cura.

(*Li dona la cura, lo solbat se fa posar al llit, cobert y se'n va.*)

ESCENA IV.

Lo CARTAGOS, LUCIOS.

que tant s'ha preparat y mirat per talr cantons, ja que, con-
pomi al Contador, se tira ab ella drecara y agulla la moneda
ab gran passió.

Leo.

¡Marrichi!

Can.

¡Llocari rida merr!

Leo.

¡Ratella del temerament!

Leo.

No se 'l men par lo que sent

ab el sentir la meu tena.

- Car.** ¿Cóm, llevora, has tardat tant,
sabent que jo em al jardí?
- Leo.** Perquè t' he sentat qu' aquí
si digu estabas parlant
¿M' estimes?
- Car.** Ja veus que sí,
y, si de nos dos que tío,
ó tindria poch d' amor, ¡Correll, ¡
ó no tindria en aquí. (Al cor.)
- [Afectado.]** Quan se te que veu que veniu
com una arribada d'ogre,
y un cabell negre y negre
com l' interior d' una tumba;
quan se veu, per donat sense
a sí sí que de tot les hermes,
se cimbrava com las plomes
del plomero del meu onco,
quan se té una boca hermesa
abent a: les castes dignes de maries,
y colleres de perles,
y flors de saucro de roses,
sigui ho sí no deus encóla
a sí sí qu' he mira, Leonor,
ó no sé lo qu' es amor,
ó no la sé cor sí veu.
- Leo.** Tot això és que ja crego
que per mi de armar sospita.
- Car.** ¿Quina ella, Leonor! ¿Quan me miras
sempre m' sembla que l'empoga!
- Leo.** ¿Ser tu papalisa fempala?
- Car.** Qu' ho digui t' cor me decore.
- Leo.** Ja te casars ben hi qu' ets poeta
preniat en las joies hermes.
- Car.** De tal preme indigne sí.
- Leo.** Te duites demas rambones
lo Centor de las hermeses,
y la hermes lo Cantado
Quan de tu ja m' veig prender,
encora m' sembla que t' veig,
em un dia, em un hermeig,
que de tota véna triandir-
do, rima, veig dir encora:
— ¡Poa al establor del cana! —
Y t' presentas tot de hermes,
que m' veu semblés una hermesa.
Te veu abar la casta,
per ja la herma posarta,
y, si descoberta y mirada,
me veu deitat a mi admirada.
Muntich com un her d' hermes,
santidich com un herme,
les castes a coll y sí,
y la herma de marit.
Ta m' veu veuen, y, ab amor,
me veu donat una mirada,
jo veig quodí encora encora.

- y en sola terra Lleonor.
CAS. [Homo non libertatist,
ne hi pot' se?]
LEO. Proa m' ho figuro.
CAS. Pero q' passu algun apuro?
LEO. Vols dir.
CAS. Qu' avuy has pleurat.
LEO. ¿Cóm, si som en mi tal ventura,
póss conctus qu' hi hegat plor?
CAS. Perque fanch per tu, Lleonor,
un treball que tot m' ho dia,
LEO. Aixó si que no ho troch pas.
CAS. Le que t' dich no ho duges gens.
LEO. Donchs jo vell salté homi lo tunc
CAS. No t' espantes, ja ho sabrás
Antes digues que es aixó
qu' t' ha passat trista vida
LEO. Es que t' parca em demora
se m' ho potui com un lleó.
CAS. ¿Qué dia era?
LEO. Que pentes
que 'm costi fanch ab la Conde,
d'ho á la cella me fonda
me desfira d' un convent.
CAS. ¿Y no ho deyas?
LEO. Sols per ço
ho baixat em el Jordi. [El pensó.]
CAS. [Tu m' entenas? [De repent, després d' un rató.]
LEO. Saba que sí.
CAS. ¿Vols fagi ab mí? [De repent, després.]
LEO. ¿Per qué no?
CAS. Corrent donchs, avuy eta terra.
LEO. Pero si no tornes fanch
y á D. Guillem ja m' entrego,
ja no puch doncs ser lloca
CAS. ¿Tan depressa es t' treudo?
LEO. A les deu al terra aquí,
é á n' el Conde dia lo que n'
é 'm unca ella y á' celé.
CAS. Corrent
LEO. ¿Qué?
CAS. [Formosa.] A les deu vindó.
LEO. [T' esperant?]
CAS. En mi corda.
LEO. ¿Seró lloca?
CAS. En vent de dia
LEO. ¡Oh! gracies! [A probant lo mal ab passió.]
CAS. [Gracias al món.] No hi ha de qué
Vejam si sívi t' vil lloc
vindró ocuro á perseguirto.
LEO. Donchs, ja entencs, fanch de dirto
que á n' aquí no 'm puch está
CAS. ¿Per qué?
LEO. Perque, si sívi sentís
y diré que no 'm treudo,
sol lo plus non esperaria

- Can. Tene rubea capillaria
Ves danta y penas en danta
Vindrà bé, que crech qu' en festa
Nos casem en Vallesca.
Can. Nos casem en Vallesca.
Can. ¿Qui veis di?
Can. Mossen Serí.
Can. Dóncha, Manrich...
Can. D' aquí andarem
ja mes Manrich en 'm diré,
digan Nápols. *(Exceperat sempre.)*
Can. Y par quí?
Can. ¿Perque aquí tinc un volon! *(Al pít.)*
Can. Ah téu amor y ben ric,
com no d'altres veurís.
Can. ¿Y si patieses per cas?
Can. Seria non gasta no pias. *(Voluntaria.)*
Can. ¿Ades, doncha?
Can. ¿No téu he staga.
Can. Manrich, ah més pena fortuna!
¿Mirat, tanta sant la llana
per despedirse de téu
¿Ades! *(A cantem cap al palau.)*
Can. ¿Ades!
*(L' acompanya per la sala y l' acompanya fins a l' escalfada de coses
d' aida, sempre ab delicadesa y exultant.)*
Can. Fanta bé
qu' aquí es lo punt de la oita.
Can. Qui té una no ho necessita.
Can. A los deus.
Can. *(Mentri un petó a la sala.)* No hitero.

ESCENA V.

Lo Cantador sol.

- Can. *(Després de mirar per Anst se'n va Lluís.)*
¿Jo no tinc en un present?
Ja cantem!... ja se'n anirà!
Pero ab tal magnificencia,
qu' hasta he deixat mes coentís
com de llum d' oli opgat.
Per aho sola lo car com
ser gífars y ar qui es,
mes, cap d' usar per lo gotí
qu' ha de salvar, un moment
reparém la canó.
*(A part, la guitarra qu' ha quedat en un costé, s' assenta en un
pedró que es tot de la Anstira de D. Nanyo y s' posa a cantar
la mateixa canó del principi, i un altre, que, tant afortunat
com ara, podrà arribar, mentre s'iga estgar, mes anstir de
simon y de un té sentimental. Al moment d' acabar l'
acompanyament de la guitarra, surt D. Nanyo d la A-
nstira.)*

ESCENA VI.

Lo Cantador, D. Nuno.

NUN. *¡Ay! allí al diablo á cantar!*
(Y los pájaros le tira una gran cantidad d'agua. Lo Cantador al oírlo susalta, se va salt. p. Cassoni la guitarra, dos desesperado.)

CAS. *¡Cóm me he posado! ¡Tod de Daut!*
 NUN. *¡Y ara torrouhi... (Estontona.)*
 CAS. *(Amenazando ab furor.) ¡Béndu!*
 NUN. *¡Per qué!*
 CAS. *Probleu de lauras.*

NUN. *¡Poca vergon! ¡al indolenti!*
 CAS. *¡Marta que acóh un gaurron!*
 NUN. *¡Ara doncha, seguí un imparo;*
 CAS. *¡bénép se sou tant valant!*
 NUN. *¡Duncho era, sola porque 'a seg.*
 CAS. *¡seg á lavar.*

NUN. *¡No m' straps;*
 CAS. *¡sóu á buscar la capa*
 NUN. *¡que ró 'm comé qué 'm cascia!*

ESCENA VII.

LEON, luego D. Nuno.

LEO. *Morroua, pú, pú, pú, pú.*
(Murmura pa 'la recosa.)

(Ay chontri de morroua!)
¡Sembá que he hegi alguns bruns!
 Pú, pú, pú. Vaja, he hegi.

(En aquest moment surt D. Nuno del ascóh de gaurron ab cisterna capa, la capota sua, y, admiradonter cipa a León, des ab furor.)

NUN. *¡Ara duncha, trojéu la capota!*
 LEO. *¡Ay! pú! ¡D. Nuno! ¡y qué qué! (Torra.)*
 NUN. *¡Porque aquí vos matará!*
 LEO. *¡Cassini! ¡má! ¡no signa má!*
 NUN. *¡Ah! gots té!*

LEO. *Et, home, ¡y doncha!*
 NUN. *¡Y no l' heu trobat per qué!*

LEO. *¡Ara 'l heuco, pú, pú, pú!*
 NUN. *Responde prompta, talós.*
 LEO. *Lo m'jordan la dona.*

NUN. *¡Que potser li deu menjat!*
 LEO. *¡Donche góh viara!*

NUN. *¡Póhame!*
 LEO. *¡Tou dona á téu quatre mtes!*
 NUN. *¡si seg mes li devesc mes!*

LEO. *Et, he; mere; d' aquí un mes*
 NUN. *no 'l podré viara de máis.*
 LEO. *¡Per qué!*

NUN. *Porque sé he marja,*

y, si vos aque a mor de fura,
vos côm a urregla.

Nas. *Mal lirop!*
{Y un home mal al punt no a porca!}
{Durant los aparts, Libori balastra {guf}
Fai tir 'l de Urgull brevetas
dihont que la dita home non grena,
si la dita primera captiva
venca equal a meuch {otou.

Lis. {No 'a vos en lat lo jardi}

Nas. Libori, recolta.

Lis. *Benyor!*

Nas. L' haig de voste primer jo
si acia no treba per 'qui

Lis. {Ay, ay!—

Nas. {No hi ha mes ay, ay!

Lis. Lo que 'l mero ho tona de lo

Nas. Doncha bano, bano; 'l dno.

Lis. Y à mi no m'espigues may.

Nas. Sols porque sou crut article

Lis. un perdono oportuna y altra

Nas. Para joy, si may mes vualtres

Lis. deq res de mesa croniche!

Nas. Si bano de vugades veja

Lis. que 'l tona a la faldá.

Nas. {No es côm un cap no 'l dda!

Lis. Si totson, veyuho, hi roja.

Nas. Jo si que, ventista, rich,

Lis. y porca ja que m'apara.

Nas. {Vós si 'l fore posturas

Lis. a n' a meu gran enemich!

Nas. {Parol!

Lis. {Basta! {Fes de dió}

Nas. {Es que pot!

Lis. {Proa!

Nas. {Cra! una terrible que atardau andressau a Eliba!}

Lis. Lo portau a equi 'a troba

Nas. {Mè rana cop cosa sana?

Lis. Par ara no res de non.

{Se posa, sens calor, la ma al cap, y a drecs ab lo altre
roja cap. La Lisa 'a tapa}

Nas. {Ah! Si, vos, pãrtau lo casca,

Lis. que, nani! tant aro foga,

Nas. á voltre 'l di' ho drcat.

Lis. Mal bé dia.

Nas. {Si 'm vos, que xacol!

ESCENA VIII.

{Lis, Lemos, que obra se pot fa ab proximo, d'is l'esp y d'is

Lis. {Mouyich! {Bate y gran passiu}

Nas. {Ap. a Elib} {Basta!

Lis. {Ap. a D. Nas.} {Mè ho he acortit!

Nas. {No es lo Lemos!

Lis. Si, anyo!

- una cosa com això.
Nus. Encara veuen tot seguit. *(Empena.)*
Lis. Està que, si un barre ab l'altre
quan se sent picat de musca ;
Nus. *(Ve per ell) potes à las flocas*
li podré dar qui per l'altre.
(Llavors de nou s'atencien y baixen per la escena. L'actor
s'apunta baixant ab molta precisió, y, en canvi, fent
volts per arribar à son lloc, se apropia de D. Nauvo.)
Nus. Ja s'acosta... ah... ja ve.
(Es guapa per com ella ve.)
Lis. *(Arx veu, pobre bestiola,*
que li deure vald' ell) (Se'n va.)

ESCENA IX.

L'actor, D. Nauvo, després L. Cantador.

- Lis. *(Murmura) (Frustrant els braços.)*
Nus. *(A p. adyós.) (Aix)*
Lis. *(Hey del meu cor!*
Ja m'he fet alardida
quan he sentit tu, ma vida,
la canço aquella d' amor.
(He tornat aquí a veure!
per tornar à veure't un altre
(A s'acosta amb s'ha d'atipat la llana, ha presen la
quand' clara y ha aparegut lo Cantador ambsonat de
des dels dos, que després no ha pogut parlar de ser-
pre.)
Can. *(La veig tal y no la mate!*
Encolimo un xich aquí.)
Lis. *(No veia de tu un punt jo,*
à la me de qui t'altre!
(Lo Cantador s'ha de clarar fa un gest d'admiració
obstruïda, y encapça fentla rodolar, ab lo regu-
dera que després d'una d'una se veu apropiada. Son-
preu general y queda.)
Can. *(Malvenga la rogadora!*
Lis. *(Murmura) (Aix)*
Nus. *(A p. adyós.) (Lo Cantador) (Pensa.)*
Can. *(Aix à l'altre se desgarra*
que l'altre pensa à costar!
Lis. *(Murmura del cor!*
Can. *(Aparfilla del rostre) (Se'n acosta*
se mira un cop de gestura!
Nus. *(Vos us no guardareu prou.*
Can. *(Pero t' que me donarà la gana!*
Lis. *(Murmura) (Sapient.)*
Can. *(A partat, vilanat!*
Lis. *(Es un capot lo que t' veu.*
Can. *(Encara t' veu al cor!)*
Lis. *(No, però he pensat, credea,*
que tu, ab tot d'ella esguardada.
tanquero cantales a ja.
Ab l'altre qu'era de l'altre.)

dolces muntanyes à la parca,
 he sentit una guitarra,
 tonda que ja em barba?
 (Gira'n pensant.) M' ha semblat que t' destrigui
 desd' allà d'eu, ah la Munda,
 y à la lluna miribande
 lo plomero y descolaba
 M' ha semblat veure't aquí
 ah un coll de riuja seca,
 que, à l'eyra bellesa de gent,
 s' sospira d' amor per tu!
 Y, tantíssim una arda' fonda,
 com si la genta menjat la genta,
 beuto aquí, t' trobar s' acaba,
 y m' trobo ara ah qu' en lo còndol.

Nos. (Mostrant à la, de Déu, rialat)
 Cas. Jo sé l' que he vist y es més.
 Nos. (Citant.) ¡Y bueno! No hauria vist res
 que no hagi existit à nansa.
 Cas. Ja tu he dit un altre cop,
 que m' hauria!

Nos. ¡Tant poch país!
 Leo. ¡T' ho juro pe' l' Déu del cel!
 Nos. Boniques corrents ell robat desop
 Leo. Totes aquelles pretenses
 ¡A haurantó! ara per tu, vall qu' he cregut!
 Cas. Ara ja ho crech, no m' manegues.

Nos. ¡No veus que ning' de las festes?
 Cas. ¡No que fehe aquí ardi!
 Nos. Y, si ho fas, digueme qu' hi ha?
 Cas. Que podria combregat
 Nos. hanta ah rodes de riu!
 Cas. ¡Per què!

Nos. Vaja, juro m' agrada
 darvos lo qu' habets vist ja.
 Perque dia m' he dat lo cas
 y aquí mateix l' he he beuda.
 Leo. ¡Mentida!

Nos. Y vos opretats a.
 Cas. Era una equivocació.
 Nos. Però ella...
 Cas. (No us dia que no!)
 Nos. M' he dit...

Cas. Perque he escoltats.
 Nos. Tu creiet de tu, ganfal.
 Leo. ¡Aj, Menechi!
 Cas. ¡Cuidado, mestre,
 no valguen armar palastro
 d' un d'ieu un tros!

Nos. Tost!
 Cas. Si s' a s' mi t' treball m' espanta,
 no m' donis à vos desamparó
 ¡Vejam qui he vist un guerrero
 que s' héra queu lo porch cantat!
 Nos. Més m' autimo de mi, ainsa
 y agrotarvas com m' hi ganes.

qu' escriure non vos reconeixe
y nunca de rebolta.

Gas. Porque no y sabés, pobres,
Nux. Y després venís aquí
per veurem en del jardi
alguna solta d' albars.

Luz. Verges a casa de la Glori!
Gas. ¡Mentida! ¡A casa de farar!

Luz. ¡Ah!
Nux. ¡Ara pot ser!

Luz. ¡Ditxan corre!
Gas. ¡Donchs per qué

Nux. que ve em a treure la seta!
Y no es la seta tant sola,
sino que, igual que les gatus,
veula à manjar las ratas
que corren entre las cobs

Gas. ¡Mentida!
Nux. Tot se sab ja

Gas. Donchs no es cert.
Nux. Y hasta m' han dit

que, á la culpa, caló m'
les criats vos deuen seguir.

Gas. ¡Faites aquest casu! ara!
Nux. Ja veys veu, lo d' Urgel
quina honra se pretensió!

Gas. ¡Millors que la vostra!
Nux. No encare!

Gas. ¡Cobert!
Luz. ¡Cobert hehehe del!

Luz. ¿Qué feu!
Gas. ¡Preyentós! ¡Pues las expensas!

Luz. ¡No us meteu! no sigula ara!
Nux. ¿Cap bon vent, sirena!

Gas. Al camp, y allí es un recó
que cobren, des Nuxys, capera,
que, si vos son en guerrera,
se guerrera tantó es.

(D. Nuxys rient.) ¿Per qué la expensa teniu!

Nux. Cantador! no se insulta
si en una vida cobrada!

Gas. ¡Don Nuxys, prencipia, arriba! (Se á casa los dos.)

ESCENA 3.

Luzon, Luzon.

(Luzon ha fúndat para desherbaria, pero ha sigud re-
manada per fets dos, y al moment que, sola, se li cre-
dar, surt Elibert ab lo cosco de D. Nuxys.)

Luz. ¡Ay! ¡Elibert! curis corre!

Luz. ¡Y sí!

Luz. ¿Que á vos á meter!

Luz. ¿Y per qué!

Luz. Pues preguntor

Luz. Donchs hinc vag!

Leo. «Vos à la parre!»
 Leo. Veuve, si veute savell!
 Leo. Seguevies d'aveca, ruck.
 Leo. Bona. (Amantse jordi à jordi.)
 Leo. (Carré) «Ciel de l'auaire!»
 Leo. (Gé) no puch
 Malvoitge jo y l'ull de pell. (Se'n va.)

ESCENA XI.

LEONOR, JORGE D. GUILLEM.

Leo. Ja qu'en ta, Déu meu, pensen,
 les al meu Murrich triañal!
 Geo. Leonor, (Sortint per l'portal de Leonor.)
 Leo. (Ahi! La meua germà
 Valce y d'antemort!)
 Geo. ¿Se pot vére à m' aquesta hora
 per qué t' calta el jardí?
 Leo. Porque p'que m'atrasca aqui
 des à la rediant avoca,
 «Tant tant y tant de veres
 entre aqueles llars precioses!
 Vejo queu hora mes hermanal!
 «Bona, alla y tanquesent!
 «Oh! Tans gustos ben dolcos
 si ab semblants alors disfrutal!
 Leo. «Centos gustos no heu disfrutal.»
 Geo. Ab això qu'heu correca
 Però, vejo que entre les aies
 y ab 'ta-ata per qué si un gal,
 «Queu qué heu detornant
 «Vos à m' el Còde à no t' vale?»
 Leo. Ja me he dit, Guillem, que no,
 el parlarre el demet!
 Geo. «Y tot per 'quell altre?»
 Leo. Si.
 Geo. T' heig de comprar un m' còrpo
 Leo. «Com los tans si y elegant
 p'que reglar, p'que p'nal.
 Geo. «Què he dit?»
 Leo. Jo y la Filomena.
 Geo. (La heula sempre al davant!
 Leo. «Vejo, Guillem, de tractarme
 com correspon à una damel!
 Geo. Desbarrant la meua fama,
 veu això que veu mantentres
 No puia en tant com jo
 me, i heula de vostra casa,
 queu delada à m' el de Prins
 per un pobre còrpo.
 Leo. «L' còrpo y l' heig d' estimar
 porque es tot d' ell lo meu cor!
 Geo. «Donchs preparevies, Leonor,
 porque t' heuria d' olvidar!
 Leo. «Prins! T' heula m' amantse!»

com desfer 'l'inter que queda'
Què. La noble parenta del Conde'
l'ompliré 'l'heret que all te deixi.
Lau. ¿Impossibile?
Gen. Bando jo.
Deixi al Conde grans lletors,
all he escrit per tu sempre,
i jo res li podré negar.
Ah sínd, l'ordre d'arroyo
ya està còm he sigut lo,
i a les deu ja tu hi vens lo,
o 'l ve a buscar per un munt.
Lau. Mentes sínd 'l'inter que arribi
Gen. Donchs, quan negre a comprar,
te pagaré a buscar
les sis crotas del couvat. (Lleonor s' en va.)

ESCENA XII.

D. GUILLEM, D. NUNYO

Gui. Del mundo ja 'l'heret arroyo
y tot aquí he d' estar droc!
Pero algú heret he fet. (Molta sorpresa en fora.)
(Mirant.) Un com qu' he entrat! Ah! D. Nunyo.
(Sant D. Nunyo ab sorpresa.)
Nun. Jo, que truch fuch per la crotola'
Gen. ¿Y sínd donchs que he he trobat?
Nun. Qu' mateix del tot aburrí
d' aquesta crisi tant cruel!
Figúras que ja comença
per carregar 'l' castany,
quan me sento, tot plegat,
qu' aquí 'l' Castor de castella.
La tiro una gitanella
per veure si es 'n n' una,
sí, cromet, me deushe,
y ja li contava: — Noda,
al camp a matí a morit—
Més avís diavot, com se està,
d'ays encara m'arroyo,
y auzat a botar-se aví.
Sí sí estonda, que no crec,
començat per loz m' anoda,
y m' he fet una forida
al dit vich del peu esquerre.
Si qu' heu estat desgraciad.
Gen. Aitò ray, tant es m' en donat!
Nun. ¿Donchs qué?
Gen. Esperés una estona
y apleto com he estat.
Començat m' en veig d' all,
ab l' arroyo, m' heu heu
una cruta, que no heig cretat,
y 'm ordina: — De tant 'l' ve'
Gen. Quico quicalla més aví!

Nos. Pare com qu' al rebu ara,
al sínd, trolitas y faura,
m' han acompanyat a casa
[Y ho per 'quant Gabriel
Nos. La torida, pare 'l crisi
que 'l caser no m' he portat
te calpa de la pitaca.
Gus. Si m' passa a mí, no crech ja
que ara acompanyava d'igual.
Nos. En que, fill, si me 'l trogava
me podria castigar.
Pero parlem, D. Guillem,
sols de la nostra germana.
Gus. Dit que no li dá la gana
de casar-se ara valora,
Nos. ¿No se agradaria a vos
la podria ser per mi?
Gus. Història mala content,
Comde, qu' me pas ab un cel'
pero s'ha ja está abocada
en que ab 'l altre 'a val casar
y la vindria a buscar
a les dos, per ser torada

ESCENA XIII.

Dita, Lluís, ab lo caser.

Llu. Ja no hi he trobat ningú.
Nos. ¿Abont?
Llu. [Comentant.] ¡Ah! [Ara 'm pensaba
que ab donya Leonor parlaba.]
[Senyor! 'l' aguantar de guerra!
Nos. ¡Dios! ¿h qué vane tó?
Llu. Donya Leonor m' he errada,
dilatant que ab algun 'a malhora,
a març al camp m' he trobava,
pero no hech los he trobat.
Nos. [Sempre vane a nostra dita!
Gus. ¿Quin los mot' ja com brogarem?
Nos. [Dios! del dios! [Coment.]
Llu. [Ara com pensant ara no 'a fard.] [Preparant
Nos. ¡Ah! quin tanta necessitat!
[No 'l he demanat lo caser?
Llu. Aquí 'l he [Comentant.]
Nos. [També a bona hora!
Llu. [Com quin 'l he dat ara fard...
Nos. Per va m' he dit en un caser.
Si torna a saculchar moy man,
te fico al cap quatre dies.
Gus. Si los ab mí, ya hi seran.
Nos. Ara don lo caser y vos
[Se ara 'l acompanyava, que 'l dona a Lluís, p 'a para
'l caser, Lluís s' en va acompanyant.]
Nos. [Lluís [Coment.]
Llu. ¿Què?

Nou. (Dant pousca, coïr.) Vins aqui.
¿Tant m' veig còia còia si no,
è tu que t' importas?

Lou. (A)

Nou. Duncha per qué t' barbes de mi!
Mou drop y mecos patien.

Nou. ¡Pasa vergonya!

Lou. (A) ¡Jo t' foll!
¿No veya qu' es t' all de pol!
que es 'quet temps me crucificas?

ESCENA XIV.

Diri, Marçà, Balma, Marçana y entriús, que se d'achen
ligada en confusió y donada expartita.

Tous. ¡Meteu! (A)

Diri. Metuda.

Nou. ¿Que es?

Mar. Partim equata girona
que, per lora passar la girona,
robada cal.

Mar. (Mentada)

Nou. ¿Es vriste lo qu' equata dir?

Mar. No, m'nyo, jo no robada;
no mes me las importada.

Mar. ¡Vaya un descom!

Lou. (Se 'n rial)

Diri. (Se ho compondria è pallasa.)

Diri. Tamba ho pres robada.

Mar. Perque heima.

Nou. ¿Y duncha, que tu pensas que fomes
las girona è l'angarissas?

Lou. (Me vriste qu' equata com
jo la ho vista. (Per lo girona, obervantia.)

Nou. Respòda.
¿Còm es qu' èl meu jardí entrin
è robat, com foyas aral?

Mar. Se 'n perdona, me m'nyo,
è diré qu' es per m'nyo.

Nou. Aixé jo es com mes a'ria.

Mar. ¡Perdona!

Nou. Dene t' perdó.

Lou. No, D' M'nyo.

Nou. No, ¿Y per què?

Lou. Perque è jo molt m' hoig d' error
è p'è t' may mes va robat.

Nou. ¿Què d'us aral (La girona è m'nyorina.)
(D. M'nyo d'ona un salt d' espant, de modo que s'apari
que ho froyentat t' all de pol de Leber. ¿Què t' equa-
jardí t' pen y m'nyo è pen còia dani m'nyo de d'ior)

Diri. (No pòt aè)

Diri. (A Mar) Es aral girona y vellon
è è ho vist may cap d' honada.

Lou. ¿Carta, qu'on froyentat.
M' ha èt robat las entrellas!

- Nou
Des
Lau
Nou
Mau
Mau
Nou
Bau
Mau
Nou
Mau
Nou
Lau
Alta
Nou
Gou
Nou
Mau
Lau
Mau
Lau
Nou
Mau
Bau
Lau
- ¿Y per què he pòda escapar?
(Vaja una casa mes fora!)
Perquè es la meua casa
de la que volem escapar.
Ah sí, si diu un dilló,
y es tant que, per vergonya
Totes volen, donchs a l'escapada.
A la guerra, patida.
(Ay, senyor, tant innocent!
Així deueno al treball,
(De la guerra jo un rei
que li costa la corpora!)
(Ay! perdís per mor de Déu!
De seguit a la guerra.
(Cristí!) (Mortí!) (Fill meu!) (Cantí!)
(Sorpreses general!)
- (Ves la mare d'aquell país!
(Que morí!) (Afortunada a sí ella!)
(Pom de mort!) (Que morí!
(Produgui el imperi!) (Pau!
Esperava una victòria! Tants retrocediren!)
Delicada
- No, aquesta dona
toca de dret al llatí.
Pero si ella donavolta
ohent no treia l'esta para,
tal seguit de vultuosa
y que 's sabí avuy mala.
Si jo no se hant en.
- Bon-jorn
- Pero ¿cap cosa?
(A la pau!
- Vaja aquí no vull cançons!
Tu de la la dit; si és cert, frahe
(A l'ort!) (Avuy i vinga l'atal,
engulat dels cabells rossos!
- (Li equilo de fruch los gossos
si m'enten!
- (A la can terrible!) (Pau d' aquí.
(De la guerra que tanta l'ort!)
(Ay! polera, jo tanta fema!
(De la can partença d' Muntanya Hçada, y, Labor, que
'a ocupar colligent, sin contenta.)
- (Mort de Déu! guerra general!
Sembla l'ocell de Ciel.

ESCENA XV.

D. NUNYO, D. GUILLER, LEONOR, criadas del conde y
PILOSOVA.

(Al momento que han quedado sola las dos caballeras, aparecen, por la parte de casa de donya Leonor, las dos criadas del conde, arregladas, vestidas con decoracion y ah un cubo cada una al andar á comprar, en las quales s' ve el retrato de donya Leonor, dando á entender que vienen á comprar lo que Leonor quiere desde Leonor plorando y apoyada en Pilosova. Tod' esto mudo majestoso.)

NUN. ¿Qué es aquello profano?

GU. Son las criadas que van á vender de compra lo que y es el cubo.

LEO. ¿No está á mi lado dentro? (Soyol (Ap. y al oíd.)
¿Por qué están en lo momento de volver?)

NUN. (Ap. á D. Guillen.) Obligadas.

GU. D. Nunyo, por mí deténlas;
ó un poco á una ó al convento.

(Aquí la profano s' abra D. Guillen s' inclina hacia cap á D' Leonor.)

GU. Ah qué sacra aquí es hora,
Leonor, trisa y respecto.

LEO. M' heu del tempo fins á las dos.

GU. Es que yo soy á la hora.

(En aquest instant toca las dos pasadament; mancebo de ciudad general.)

LEO. ¿No va, m' espere y tróidat?

GU. ¿Qué he de tróidat?

LEO. Ah é un error. Ser manje

(Machos.) 137
Daghe en quita.

ESCENA XVI

NUN, Lo Cantador y luego solista.

CAN. (Presentando de repenti No ¡Alto aquí!
(Sorpreso general á las criadas le cubren las cabeceras. las caballeras quedan decoradas y Leonor dá una mirada al oíd, de perfil.)

GU. ¡Bast Antonio!

NUN. ¡L. Cantador!

CAN. Vireh á mí y á l' momento.

GU. Ja, Conde, mích com gloriat. (Ap. al Conde.)

NUN. ¿Como se m' representa l'rat
una oída d' agua caliente?

CAN. Leonor, aten. (Abrazando per ardorosa.)

NUN. (Fresca sola las espaldas.) Primer verso.

(Lo Cantador, ah Leonor ah brason se hat ah las dos, recubren. Así que oída, voyent que de foy, criadas.)

Gen. (Soldats del Conde) (Surti amb porfira de carfols.)

Nya. ¡Ja s'hi!

Can. ¡A mi, soldats del d' Ugey!

(Surtin los soldats del Castañer que s'han ab los del Conde, des que lo Castañer desapareix entre 'ls arbres. Los criden, aixos que no'han capera, fracions de fugir, pero, veuen que no' poden, i' comencen en un cant: rígorosament.)

Can. Lo primer es posar la porta.

(Desaparix amb l'alar.)

Nya. ¡Ha fugit!

Gen. ¡Desesperat! ¡Oh! ¡Villania!

Nya. ¡Aquí els meus vint! (Cridant fort.)

Los. (Cridant desde dins.) ¡De 'l'bach, D. Nanya, ja 'l

(surt)

(Al sentir aquest crit de Lloret, los soldats paren la porta, tothom capera ab grans rialles, des que surt Lloret ab un sac, tres de diners en 'sul capítol per 'l' clau, i' comença ben alt, y tothom retrocedint horribament, des d'altres fan un riu de rialles.)

Tota. ¡Hi!

Gen. (¡Aquí hi ha bruto!)

FI DEL ACTE PRIMER

Le tableau représente l'entréede cette grande en un instant de pittoresque
-dans un jardin, devant le vaste édifice où se trouve une -vue sur
-le jardin de l'abbaye, etc., etc.

SCÈNE I.

LUCAS, BALCONI

Le voyez, où un grand manych de classe, ôtre le porton
n' est prison, qu' entre cotépoint.

- BAL. Entendant
LUC. (Entrant) Bon die
BAL. (Haut)
LUC. L'écrit, qu' d'écrit de la?
LUC. (Ayant écrit) Qu' va la que d'écrit
qu' écrit mort de l' ail de pol!
(Entrant avec son sac, fatigué.)
BAL. Tu susses le calcul grand (Hautement)
LUC. Si la es.
BAL. Donchs hé, no la es grand
LUC. Je t'écrit je qu' en un écrit
de la ma prison qu' la la t'écrit.
BAL. Mire, après un tempspointon,
écrit en t'écrit, y' écrites.
LUC. (Que t'écrites prison que robe
par écrit en un calcul tout)
BAL. Y donchs, home, qu' va la fécrit?
LUC. Aguanterme.
BAL. No pas je
LUC. Fécrit d'écrit.

- Est.** ¿Qué dices?
¿L' amo encara és tan solista?
- Lis.** Justament ara ell m' evita.
- Est.** ¿Y així, donchs, que la me de nos?
- Lis.** A veure si la gileta
y Tana fill, la Castador,
segament són novetat.
- Est.** Per ara diges que bona.
[Sospitantia.] Ells dormint tot la dia
y fent uns rascals que fa pò
ó, m' h' donaria sigin rascó,
fichem nos trapes que l' amor
Ell, aïà, el seu calibanso,
que, per aort, no es guira fuché,
ó he trobat una puat venosa,
per l' estil de la qu' he ha d' n' els gògs,
ó bé conta ob la guerra
cansosa que trencat lo cor.
- Lis.** ¿Y no n' conta de hermetals?
- Est.** ¿De hermetals? — per... molt poch.
- Lis.** Va saber, també, que l' pobre
no pot estar més d' humor.
- Est.** Donchs, és tot y així, Lihari,
te dich que te un escrit bo.
Mira, jo, com que tinc l' orde
que ja sabe que h' deu ficher,
y es passat demé l' any savi,
vaig dir que m' he lo favor
de fer, per dich lo bon dia,
una felicitaco,
y ja sigui m' va de una dècima
que fetic central un mort.
- Lis.** ¿Se pot sentir?
- Est.** La te d'adora! Aquí la porta.
Recorda be: (7) opantó y p' opantó d' flegir.)
- Lis.** [Parca atenta.] Vaya, donchs.
- Est.** [Llegint.] — Com delecta verifidat
vuestro sang distribut,
y en esta festividad
una vuestro d'ela cororo.
tal es la vós litopre
del sima, que esta lo opeda,
y, m' es del celo encapuché,
suplino al Señor, rendido,
que le dé dichó campido
para los solentos d'fido —
- Lis.** ¿Si que, amigo, se cansa hoar?
- Est.** ¿Y agrida, vint?
- Lis.** Y moi,
No meo qu' una cosa estranya,
que te lo diré tothora.
- Est.** ¿Com es qu' se m' castigales?
- Lis.** Porque m' h' si meo conpar.
Molt bé, molt bé, però, home,
sembla que l' simple no
te profet?

- Bat. Mira que no 't perdon
Llu. ¡Si 't podes com un toleat!
Bat. No fag res en tal lo dir.
Llu. Fe 't droga pensa a tot hom
No es tal fra la seva vida
a la de 'n Miquel y jo
Bat. Per qu' veng aquí, eh, emperques,
si tindrés aquesta sort,
perquè, entre sé' encarcellar
y viure com un rostat,
a bé ser cristi de D. Nungo
esposantat a ranyes y cops,
veng pensar — Diguem al Conde
y prenem l'emplec meu;
Llu. ¡Y que vas aconseguirho?
Bat. Si, sí, vaja, ha tingut sort.
Llu. Sobre tal cos que 'l Conde
cada dia es men rebús.
Bat. Vaja, es un home terrible.
Llu. Sempre es aguant mal humor!
Llu. Jo no men 'l he vist algra
quant va agall al Castells.
Bat. Si, pocs ell lo que voldria
es tenir dany a Llorca
Llu. Dixen que jo 's va casar
quan va fugí' eh lo treudo.
Bat. ¡I, feya ja un mes qu' ho era,
quan agall 'l poble a ranyes,
per veal' a salvat' a sa mare,
va quedar prés.
Bat. No ho és pres?
Llu. Què cost també que rebús
en D. Guillem.
Bat. Y no rebús,
perquè al dirlo li es germana
y no li fa molt de ve.
Llu. ¡Y ella no es sob aixot pres?
Bat. Ningú la pot treudó en loch.
Llu. Deu cost en algun castell
del Conde d' Urgell.
Bat. Y després.
Llu. ¡Pero, ah! quan ella sapga
qu' ha de matar al seu vicat!
Bat. ¡Vola dir?
Llu. Vaja, y a sa mare
Bat. Després hi hauré bona fiança
Llu. Ja sola po 'l aixot ho sento
Bat. Jo també.
Llu. ¡Pobre aixot!
Bat. ¡Vriyat que sembla un possible
Llu. que li siga mare ah!
Jo no ho crech.
Bat. ¡Què?
Llu. No ho és, vaja,
per mi hi ha un munt de cos.
Y després, es son fill d' ella

- cobeis tant?
- Bat. Et; sob molt.
Llu. En sí, siga lo que vulga,
jo no m' hi dono per ça.
- Bat. ¡Ah! sí, sí, es clar, que n' s' arreglat
Llu. ¡Pero y ta, Beldre, heut d'arrea?
Bat. A n' el quarto de la escola.
Llu. ¡Beb! Ja es bona habitacio.
Bat. Síno que tu he moltes rates
y es molt humida.
- Llu. Ja t' he!
 ¡Dau me 'n quart jo de darcairret
Bat. Per las rates sobre tot.
Llu. ¿Qué vols dir que son molt grosses?
Bat. ¡Sí ho son dau! Pitar que llesta.
 Mira, aquesta nit passada
 en 'a tua mercé que calentosa
Llu. Pero ho; aixó es culpa teua,
 ¿Per qué no les treus?
- Bat. ¿Y cóm?
Llu. Ah pensa coma tu mateix.
Bat. Per ço que jo, ah la retora,
jo ho he probat y no s' pot
Llu. ¡Ah! no, no, soni així grosses,
 na molt he com te diels ja,
 Compreu aque quartes penes
 y un xich d' arcaida, mall jóch...
 Ja veurís tal més que ho fan
 jo mateix.
- Bat. Sí es lo millor.
Llu. Ja te lui dare arreglada,
 ta les tres pe 'a rebons
 son d' aní al III, y, al Foverin,
 ja les tres mortes.
- Bat. Et, donchs,
 es 'a sia lo favor de ferho,
 t' he estimat.
- Llu. ¿Per qué no?
Bat. Ay, ay, ay!... ¡Sentint dolor al alçarar!
Llu. ¿Qué?
Bat. Aixó meia.
Llu. ¿Ves ara ja cóm me mach!
Bat. ¿Me vols ensare a mí?
Llu. ¿Qué?
Bat. Puant.
- Ja ambets a rebat.
- Llu. ¿Vols dir?
Bat. Vaga.
Llu. Doncs sembo. (Pousant.)
 ¡Ah!... (Respirant.)
Bat. ¿Què tal?
Llu. Ja es un consol...
 Donchs ho, me 'n veig una, zana,
 que no supere 'l negoción.
Bat. Pensa an alló de las rates.
Llu. ¿Lo qué?

Bal. Las penas.
Luz. ¡Ah! Pena.
Bal. Vejam.
Luz. Mira, per pensar:
Sem un mas el mojar:
(Se tira la mantola de la butaca y la fa. Se'n va y queda la porta oberta.)

ESCENA II.

MARQUESA, BALBUA, Sango y COME.

Bal. Arcé es un home com tel.
(Sempre ha-dich me caso ab rondal.
Pero paga... Mola, y Cocelo (Mofant per la parla.)
Vejo qu' he sigut puntal.
Nun. ¡Basta ben solo?
Bal. (Desembocant: Si sempe)
no hi ha més qu' olla des à casa.
Nun. P'ant la porta, troc d' ora.
Bal. Fava que 'm fa.
Nun. (Cóm ve això?)
Bal. Per ara ve molt bé tel.
Nun. Sobre tot has de pensar
en alló del meu germà.
Bal. No n' hi puch treure' si un mot.
La tacaó ahí certa punta
per veure si está perlaço
y juchéu qué 'm contenta?
Nun. ¿Qué?
Bal. Que doné sem dilana.
Nun. ¡Tré de Deu! ¡Y si no curalana
luch perdut el meu germà!
Bal. (No més pensa en tragat?)
Per t'obargu tot, dorm la mora.
Nun. Si que, anaga, m treuria poch.
Bal. Sempre anafira qu' esclama
sorgent—(La butaca! La butaca!)—
y diu que lluny vos un toh
Ja l' votat, y abiat, de veras.
Nun. ¿Per qué?
Bal. Marirà curada.
Nun. Ja ho de no' una mort ponda.
Bal. Ninga ha vol may morte d'agorta.
Nun. ¡D. Nanya! per Deu no ho digat
Jo meo d' éssera afortunat
mora com l' ara, penjat. (D. Nanya riu.)
Bal. ¡Homa! ¡Per més que se 'n riga!
Nun. Ben solas, tot es pena mal.
Bal. Tot té la seua inconveniente,
pero n' hi ha de més dolenta
y, anó del fech, es total.
Nun. Per la que l' teu vot n' he empesca
no voldris la tel mort.
Bal. Marea que tragat l' honor
de que 'm fassa vos de Nanya.

- Nos. He parlat d' un' altra cosa
Digna
Nos. Llargo en sa presència
he llegit la sentència,
y tu si a' equifertes nos.
Bal. Molt he dit, me 'a anar
Nos. Primer la dita al fill
y he vall vèncer sota' perill
(No podrà fer-ho)
Bal. Y molt he
A sobre 'l sup calòsoso
he he una reixa molt petita,
e' hi pot guanyà, y així evita
que 'l veig ell
Nos. (La heu menat)
(Vejam, ja que res 'l espanta,
m' l' espantaria 'l mort)
Bal. (No ho crech.)
Bal. Bueno, veig ell.
Bal. ¿Tanta preson parat?
Nos. (Y ventat)
Lo tribunal no s' espanta
y si noto ja qu' he he anar
No l' he vist pas.
Bal. Es qu' he entrat
per la porta del darrere
Bal. Posa 'l jutge son molt guanyat
Nos. ¿Ca!
Bal. ¿Y no cert que morat?
Nos. Mira si es cert, qu' ara ja
he menat he fe 'la romanesca
Bal. (Sembla que se n' ha de vendre,
perque ell es molt conegut)
Nos. Per ço 'l jutge he volgut
pa 'l men compte.
Bal. Ja he un entenedor.
(Però y si ell se amb grà
y pot saber que 'l perdut
he Rey?)
Nos. Deixa que s' entredon,
lo Rey no 'l perdona.
Per sobre la traïció,
ja heg aliat sup lo Rey,
y, ministre feg es lo Rey,
jo so lo Rey d' Aragó.
(A una senya imperiosa de D. Nuño abra Baldiri son
partida per la qual desapareix lo Comte.)

ESCENA III

BALDIRI y MARALINA, que al anar de Nuño, s' dispersa
fugint de allí.

- Mar. ¿Què es lo que ara cert... vejam?
Bal. ¿Què he sentit, Baldiri, dignat?
Bal. Vejo un tip de poder dignat

- que vos heu!
- Man. Acosta 'l meste. (Baldini li dona la car-
bassa y ella bé.)
Bal. ¡Aló en calceu varrió!
{Y que daret... ja, ja, síe!
Marta qu' un se ve mari'
ab la carbassa á la mà
Man. ¡Abont en lo mey?
Bal. (Fingola.) Al seu quarto
{Polla era ab tota piosetela
' m' está escollant la entença.)
Man. Jo aquí de dormir m' está.
{Vos heu enuolrat ja?
Bal. Uy, uy, no lo pae poch retal
Man. ¡Y heu menjat...
Bal. Malt bé y berats.
un banyal de basellá
Man. ¡Ah sígu a l'he?
Bal. ¡Imposse!
Man. ¡Quin cogullí p'ossible que vos
ja teniu un rey al cost?
Bal. Lo que hi trach es un banyal
Man. Vejo aixó no pot durar. (Movement.)
jo c'ach mate mort y crurada.
Bal. ¡Atuy la veig alivida
y lo pedre fer costar.)
Man. ¡Fins que durará l' mort?
Bal. Fins que, un dia que volgués
vos aquell mec mec costar.
Man. ¡Y es cert?
Bal. A fé de Baldini.
Man. ¡Y es sou un maita p'ós
que m' volguesses enganyar?
Bal. Vos jaes que un poch saltar
si un diaca vos lo vriaí mes.
Man. Nus no, fe massa fret
y l' amor no es molt poch fi.
Bal. Hume donchs, la pedra d'
ab carnes y colicóts
Man. Me prometé que no ho diré!
Bal. ¡Que heig de dir, mepa cristians!
Man. Jo, encara que so gitana,
no sé' bruta.
Bal. No ho dich pas
Man. Però aixó ningú ho vol créuer,
y, si ho dich, l'athom se 'n va.
Bal. ¡Ah! es clar, es síe que 's dich
— Tan fama y clavaí á j'urar. —
Man. Se va di' aixó de la mare,
perque molta ho van pensar,
y la 'mora fer créuer
que jo era molt mec encara
La veijama mes ayora
es la que may se perdona,
y un cop ja veig se' una dona
veig rebé aquella cretura.
Bal. ¡La germá de! Cande?

- MAD.** 81.
No l'as veig comportar' á casa,
y l'heu hama, qu' era un amo,
corria ab lo rey per illi,
BAL. ¿Què heu?
- MAD.** Un qu' era fill meu
Veig encadrar l'engua un fach
y à l'ra al cap de pòch.
- BAL.** ¿Al del Conde?
- MAD.** ¡Ah! (Prega á Deus)
Pero tu veig equivochar
ametrando ab lo tempsell,
y, en lloch de l'arrab' y d'all,
lo meu fill ho veig tirar.
- BAL.** Donchs digna's que 'l Conde'
es lo rey que haguera era.
- MAD.** ¿Que he de veir? ¿Què vol' heu parlar? (Dissonant.)
- BAL.** Digna's donchs, però ve esp' això!
- MAD.** Jo, à més del que veig cramar,
tante equívoc, que la l'harra
- BAL.** ¿Y del altre, donchs, que 'a fies?
- MAD.** A l'altre 'l veig amagar.
- BAL.** ¿Y 'l Conde, vent guspet,
és fill nostre? ¿quina sort!
- MAD.** ¡Oh! Tu haguera's vist el mort!
Aquell era el Conde.
Kavia tant gros, tant hò,
que, quan veia' un dígit gros,
un cop ve via' ab un sen Jón
de hò, en una profecia:
Tantom miraba, tant guinyon,
los seus musca llarcha y rosca,
y molta ne volien trossos
per lo peñatós per dítes
Les d'elles ja molien farina
de beure'lo mada rato,
y hasta un li va fe' l' retrato
per ferre' lo rey de carina.
Jo he de es un crasthoru ben gros,
tant un fill avi y mesterio.
- MAD.** Jo no heu això plorerio.
- BAL.** ¿Ne 'm deu direr' valor vas?
- MAD.** De perarré, jo he lig' ses.
- BAL.** Donchs à fe' la plora que heu crasthoru
- MAD.** Y unes làgrims que 'm cabran
gròssa com aós de llora.
- BAL.** Lo millor que podes fe'
per acabar tot això
es anar ab lo Conde
y estar tranquils y hò.
- MAD.** ¿Y això ja còta vols qu' ho fessis?
- BAL.** D'heut' això es aquell gornal
que 'l Conde us es demana.
- MAD.** No tingas jo qu' ell me cossi
Després que l'engua lo rey,
si més canva 'm mesterio.

- RAL. Prometathe, he cumplida.
 MAD. Ho veig jurat á sant Eloy
 Si no m'he mata, i noy mató,
 pero sí, quan estis tu dill,
 mata al Cantador y á mi,
 també i nos noy mataré.
- RAL. Vancos, bé, dignetanyó hant en
 y deixetanyó de capicó
 MAD. ¡No tengué poca polica!
 RAL. ¡Voleu dirho?
 MAD. ¡Cai!
 RAL. ¡Y després?
 MAD. Després veurém, ara no.
 RAL. (No em 'n íren al ara paratlo.)
 MAD. Porta i vi d'ayá la teula,
 RAL. ¡Ja he tornat! (Dontó.)
 MAD. (A cobant de beure.) ¡Ay! ja es tant bo!
 RAL. ¡Sala com es que i noy no ve?
 MAD. Tengué rebó, veig que no he entrat.
 RAL. ¡Y per qué?
 MAD. Estaré ocupat
 RAL. ¡Si tu estàs en qué?
 MAD. ¡Ay lo fill meu dolent cort!
 RAL. ¡Per qué t'he dit ho perdut?
 MAD. Ell va voler ser tocat.
 RAL. Ara m'he sentit real de que.
 MAD. ¡Tengué presencio á algúen ocupat!
 RAL. Quan e' hi hebia en la volina
 MAD. ¡Y solitari?
 RAL. ¡No tengué
 MAD. més solitari a l'ar veure?
 RAL. ¡No sabia qu'era no 'n mata?
 MAD. ¡Ah! jassa rebó!
 RAL. (Que fastigant)
 MAD. Donchs don algun' altre cosa
 RAL. No t'he dit ve.
 MAD. ¡Acó es parit en plató.
 RAL. Fins que m'he ditó abent en lo noy
 MAD. jo no es donent cap gust.
 RAL. Ja he pensat ara tot just.
 MAD. Y qu'heuria de dirho
 RAL. (Dontó.) ¡Sí, ay!
 MAD. Com que jo capicó á l'emo-
 RAL. tat lo que vos m'heu capat.
 MAD. ¡Ah simple! Jo li he capicó
 RAL. perquè está i autrona tramo |
 MAD. ¡Ayú tot es si diré.
 RAL. E' esperat del portal nos
 MAD. cada dia guanya en nos
 RAL. Sí, sí, ja poden canó — (Se n va.)

ESCENA IV.

MARCELA y Janyé LACON y LICON

- MAR. Ara aquant, com qu' es un noi,
 explicaré al Conde aixó,

y ja no podré matarles
perquè ja no m'hi l'heoy.
Si ells sabien, tant que l'heoyan,
la qu' ara l'heoyan a prop...
;Primer morir! Si l'heoyan...
¿Què, de qué viure ja?

(Las últimas palabras se van debilitando, has que queda
entrament silenciosa y entraas Llibori, y Lloren tota
negra y coberta ab un vel.)

- Llu. Aquest es lo calabre.
Llu. ¿No veya, Llibori, quina verga
tant terrible?
- Llu. ;Preu que te contoi!
Llu. ¿Y qui és?
Llu. Se mare que dorm.
Llu. ¿El fill d'aquesta doctora?
Llu. Pensaria sola ja 'm la pó.
Llu. Això vol, ja es per fer clarer
totes las coses del cor.
Llu. Quan s'hi, pobret, va explicant-lo,
me va dir si no l'hi trobava,
que 'm pensava que 'm maridava
qui a las trobava en ja,
que 'm trobava qui amb l'heoyan
quan me veia a m' aquí un cop,
me gira bé, y veient-lo
veig que son deya Lloren
;Deya Lloren, qu' aquí arriba
sols per veure al Calabre!
Llu. Lo qu' ara he fet no he fet
per unya cosa per vos.
;Sabent lo qu' hi hegut ab l'ama,
guariva fins a los presons!
Llu. ;Pobret de mi se ho sabent!
Llu. No ho sabria, no tinges pa...
Llu. Ja vos he acompañat
perquè, demanant-lo vos,
impossible es ve negar-lo.
Llu. Perquè 'm digas, Llibori, com
Lo primer que hi ara 'm tota
es potest en salvar-lo.
- Llu. Així,
per ara ell s' está aquí dret. (Sonaja l' quarto).
Llu. No he sent demà ja, no.
Llu. De mi pleret.
Llu. ¿Y per qué he pensat?
Llu. Perquè 'm fela l'ull de pell.
Llu. Deixam sola.
Llu. (Així l' que busca.)
Llu. Veure si s' n' aquí l' veig ja
Vista y que Deu l' he pogut
Llu. Però m' heu de fi un favor.
Llu. ¿Quin?
Llu. Donat això a m' en Beldri
m'ha que l' veig ja

[*Davall una paperina de paper d'estrassa, d'apuntats d'embolivar solera, pèna de pavana.*]

- Luz. ¡Prometido! ¿Qué más?
Luz. Fianza por meter las cosas
Luz. ¡Ah, en custodia?
Luz. ¡T' doncho?
Luz. Cuidado á mantener el uno
porque es un sereno fiero.
Luz. Ho guardará á la escarcela, ¡efe fe!
Y lo, Labors, lo más. [Davall una cosa.]
Luz. ¡Doncho qué 'ta dós? [Desplegantós.]
Luz. Un ferrogasí
pe 'l may sích del teu virot
Luz. ¡Ay, pobret! Qués veu á l'avi
lo sembla que 's' larra boig.
Luz. Molta gracia.
Luz. No es regalo,
es pago-sals de fechos,
y he porat que, traxi, net,
comparto así el millor.
Luz. Jo ho crech, dóna, tu ho aprensó
Luz. Ja pots estar-te al veu
Luz. ¡Mira, nay, que 's' porta l'avi!
¡Mira, nay, chí chí chí!
[*Se 'n va content, empenyat en còntar y com fent fechos
d'una crentera.*]

ESCENA V.

Luzca, Matallana.

- Luz. Aixó es lo preso, aquí está,
y, malobent lo sero sort,
dón está esperant lo mar,
que paier ho tardará.
Procto es, ay' qu' ell paiera,
sempra sol, sempre solat,
y al está de tanta hamina
qu' hunda es fiol que 's' darrina.
¡Per qué éim 'l veig estimat!
¡Infelís! ¡per qué, Dóna, me,
sent un pèna, non es veu,
sent amar 'l veig posat!
L' amor l' he perdit, f' amor.
Jo 'l meo sempre malobentat,
pore d' ses llars 'l deixo
d' per ell more ab valor.
Si valentia jo estimar
volgués lo Conde casti...
dolla... es pert, pero jo sích
lo puch tal volta salvar.
[*Por admirat al, no es bronsa'
tant en capena de fi.*]
[*Se sent al carrer son capella de matre de un fach trist,
y una veu de xicot que diu:*]
- Voz. «Contat, per dirne bé

- Leo. «per l'anima de aquest home»
Que ho sentit, per tot això
(Desoladament.) No duch cotó a les aurèlles!
(Oh! per sentir bé les angusties!
Una à morte, Custador
No, Maurick; i has enganyat;
I amor logra quant domina.)
- Dorra. «Ah! (Badall profund.)
- Leo. «Aquest treball de gany!
(Si més caser no ho elmorera!)
(Al cantonera amor se sent passejar una guitarra. Un
moment després Maurick canta contra.)
«Desperta vinga la guerra,
que mitj tarda i el dia començ;
però què és morir d'amor
(Ay! adon, Leonor,
(L'encor.)
(L'ador podrà cantar aquesta canço ó un altre qualse-
vol, menys digni que eu à morir.)
- Leo. «Eli es juy' y vol marir
mentre això à mi m' horripila!
(Cada dia per les hostes cañilles!
Tot lo del món es vert!
(Maurick canta la segona cantata.)
- Leo. «Que no plori i y això a morer,
quan de ferho tant m' aparto,
que algun cop fins me figure
que això un castre ab polvorat!
Si ara tu à n' a' quel vingueres,
à Leonor sepeñi aquè,
de l'amor que cap en mi
no crech ja que may despitaria.
Aque'l l'home, altre afliccion
y l'assoni sempre al aire,
ah! l'afrey ah que un dia pare
basta despertar pala nocera!
Si aro es tu qu' era heuma,
qu' es part era i peñora
(Se senti la guitarra y la veu.)
- Via. «Cantat per dirne bé
«per l'anima d'aquest home»
- Leo. «No, no moriria, jo ho sé.
Bardaró del plor la copa,
y, nullat com una sepa
à n' al Cande d'acora.
Per ço, del amor la cança
trobaré dins mi, virtut
(Tanta encara ab reguetat?
(A b b' mateixa paravira y bafia ho passat à la boca.)
Ja no podré ser may del Cande.

ESCENA VI.

LEONOR, MARGARITA, D. NERVO.

- Nva. [Falta sola candeo en este
y que t' portis á la mort.]
Leo. ¡Comte! ¡Comte!
Nva. [Salt de sorpresa.] ¡Ah! ¡Leonor!
[M' heu deixat estupefacte]
Leo. ¿No sabets per què he vingut?
Nva. Sí, Leonor, però que m' ho parles.
Leo. Deixa á demanar comento
que no sigues tan tosta
Nva. ¿Y á m' això, heu vingut, ingrat?
[A implorar per un rivol]
[Per un rival, juro!]
[Se D. Nervo del Parpal-
Leo. Aquells respectes estranyes
que val dir, quan no he dubtat
Nva. Primer que me volentes
se fora un filler de laya.
Leo. ¡Comte! ¡Ah! per mor de Deu!
Deya que no us estimets,
però jo m' equivocats.
Vos estim, si t' estima.
Nva. ¿Ha cert, Leonor? [A b para.]
Leo. Vos ho juro,
afecto á m' el de aquella
y després de ma vida.
Nva. ¿No m' veig pas en poch apuro?
[Cóm quedo ara ab aquells genets]
Leo. ¿Vos ajuda t' tracte á mi?
Responcme.
Nva. Lo pito
cu que ja he fet de tu romances.
Leo. ¿M' té que hi fa!
Nva. [No gas potis]
Perde un gresol de diners
Leo. ¿Però á vos onat que no es,
Comte y comper d' aquell loch!
Nva. En lo meu amor molt gran,
Ena negarho, negarho,
però no puch resignarme
may, Leonor, á plóndre tant
Leo. [Per plorar] [A reconciliarse]
Nva. [Pausa.] ¡Ah!
Leo. No ho puch confarir
Nva. ¿Vos diich que no!
Leo. Si ayré.
Nva. Sí, sí, ja podets xialá
si cu que t' amo no val béntat!
Leo. ¿Què mecs ditxos! Vos y jo,
em sent salvats fugirós,
y lluy nos estimarém
ab acordada pauca.

NUN. ¿Llevar, delicia inmortal?
LUC. En preñi all ear llara capara.
NUN. Fermo docto d' que matare
que no 'm pare a mi tant mal,
LUC. De esperé espaci plen me canse,
dós s' l' abra algun castella.
NUN. En qu' encara qu' ell se salva,
je par qu' vendré l' rancioso.
LUC. Si ho podes lo qu' hi ha escrit.
NUN. A n' el cap de vell, n' sacria
que lo que l' rancioso du
no se veia qu' lagi sacriochi.
LUC. Basso dencia.
NUN. *Quedem entenco,*
salvada ara vos la vida,
que n' en veig, y, desengado,
fugim tots dos com promesso
LUC. ¡Ah! sí, sí, sí, sí, sí, sí, sí, sí, sí, sí,
y no us doni mas molestia,
¡Ah! ¡a bontat! (S'acosta.)
NUN. ¿Qué?
LUC. (S'acosta.) ¡La bontat!
NUN. (Me petrecho que 'm crida.)
LUC. Basso pessa.
NUN. *El, que ve*
agui un rato cada dia,
LUC. Tot plorat, se sorprendria;
d' agui un instant tornaria.
NUN. Vos vindre a buscar a les mans.
LUC. Ja podets estar rebat.
NUN. ¡En que got' sacriochi,
oh-ayga talia 'n te para! (Se'n va.)

ESCENA VII.

MARCELA, CARLOS, BALBUA

(*Se sent que l'ayga obra lo para per d'ina a d'ina banta-
dura. Largo sort y fent pas al Casador, dia.*)

BAL. Entrin.
CAR. ¡La veia despartit!
BAL. ¡Cóm rancos! ¡Mal! ¡horp lo compant!
¡Eh! ¡Eh! (S'acosta d' la gitana.)
MAR. (Terror.) ¡La bontat! ¡La bontat!
BAL. Se ja, dona.
MAR. *Doscho qu' hi ha!*
BAL. Lo vostre EH qu' es agui
MAR. ¡Ah! ¡ja tu! acobta, EH mey
BAL. Anda depressa y panteja. (Amarilla)
que vindre largo l' bontat.

(*Lo Casador queda petrecho. La gitana heu un drago.*)

ESCENA VIII.

MARCELA, CANTADOR.

- Can. ¡Mar! al lí! ¡Falta estrella
me seguís desde l'horraçó!
Mes callem, que 'l desconsol
no alçam a la pobre vella!
- Mar. *(Parlant ab lo Cantador que se li acosta.)*
Nay, aquells costils estranyes
cade tot mes se m' allargen.
- Can. ¡A partitillo! Cade dia sola, emperny,
aquí ja d'ara menca any.
- Mar. *(Queda lo Cant. pensant; després li apunta pe 'l braç.)*
¡Com ab lo terror! Sempre, al més indormido,
una bestia l'ataca estrany,
es la seva arma. ¡Vejanse sola
me crida ab vos revelada.
Quax, lo cas d'armes, reposa,
me torna a acollir de nou...
(Lo Cantador surt del seu ensopament.)
- Can. He bé, mare; ja n' hi ha prou
sembla la canço solada.
- Mar. Aquí, ab tanta calitat,
me sacoteu molt mes sovint.
- Can. No calenac sempre dormint.
- Mar. ¡Ea tan brat enter tant!
- Can. Fugim, nay, no calqueu mencon.
- Mar. No trebe cap mal. *(Parlant.)*
- Can. *(No)*
¿Donchs valdría saber jo
de qué 'l serveix he remonant?
¿De qué 'l serveix que, ab lo plom,
sapiga fer tanta historia?
- Can. ¿Pots heu perdut la memoria?
Calla, que se estich de bona.
- Mar. Heu podém ferir, ja es tret.
- Can. Si no ho procura, es dit.
- Mar. Cregutaria, mare, es en va.
- Can. *(No 'l haiguerat ja el cobert)*
(Al sentir Mar. la paraula cobert se reanima y diu ab entusiasme.)
- Can. ¡Cobert! Portugal! a n' el camp
de batalla, y privo Deus
ellí majest me vigaria
ab la virtut del temps.
Desfogant el caser, y, ab la malla
de sauch d' altres sangrejant,
me vigaria quader breventant,
sol, sobre l'ocup de batalla.
Brena que per la porta aquella *(La entrada.)*
lo de França entrí aquí dita,
y en lo deiva fet l'arropa
que 'l meu gran serí l'arella.
Poes arrencat aquestas matras

- de terra, pedra y morter.
mura mura, això es volguer
qu' un corra fassa corbellons,
Creïmeu, opare i tou cadent
per véureu si 'a pot fugir,
perque, per pensarla així,
en lo món, val més no certis.
Adonchs, com algun dia,
no esperemtu para lo pill,
y an algun poblet d' Ugeüll
plantem una herbesta.
Per plantaria, no m' amobina
res, qu' he tal lo pensament
de que i ton onco tant llami
no pot servir de llaura.
Del altre 'a fan gasfetas,
lo fella es pastador,
la colada mancepador,
y la llana, unia forqueta.
La escorçola, no servirà
per recullirte i colall,
serà i cistaron lo pill
per covetas així.
Tu ab gaires, y jo ab pandero,
passarem tota lo dia,
y 'a diré la herbesta
«Herbesta del guerro.»
Vindrà gent de tot l' quarter—
Can. «Para, y la corassa sola...
Mia. Serviré de escorçola
per trojaré i pill al forn
Dretos d' enclapar meo,
carró, qu' aixó són bones d' aó.
Lo capon, que 'a quedi repasa,
y la corassa lo qu' es.
Mia. Procu que de callar m' afereu,
per talment sea garlar.
Can. Dretos ja podré carellucar
que jo me 'a torno al meu quarter.
Mia. Mancech. (Mudolens no adormada.)
Can. «Què?
Mia. Jo vull qu' m' digue
tant al teu quarter, què he llà?
Can. Borech. Aneu cap al jas
que veig qu' entis passen lloca
(Lo Contador acompaña a Mudolens al jas, i agra y
ajá se li desvella al costat.)
Can. Dretos meo que i gaire.
Mia. «Què vols
que fassi, pobre de mi!
Enclonah, manch y darrat. (Adormada.)
«Aquests son les meo coses» (Queda adormada.)
Can. Dretos, dretos mi y dia,
mentre jo vas vella i aó,
encar que, per vos, al man
no hi ha pena ni alegría—

¡Al menos ¡qui no m' semblava
estaria capçat ab veu benica
que no surt la hostia. ¡Com voste!
¡Potreu? Sembla un toctiu.

ESCENA IX

MARCELINA, CAYADO, LEONOR

Leo. ¡Marich!
Cay. ¡Ah! ¡Ea, ñañá!
¡Ea va, Leonor!
Leo. Si, Marich.
Io, qu' el teu coslet estich
per calmar el aflamo,
Si, tu sola 'l meu desiri
podria, hermosa, calmar,
vint donchs á consolar,
amorosa, meu marori.
Leo. ¡No 'l dia en 'l meu cor quan colla?
Cay. Qué m' estrany me dia mosca.
Leo. Fug depressa per 'l temps passat,
Marich, y la Joana bella,
Cay. ¿Què digi, d'ira?
Leo. ¡Sí, sí, ven.
Surt d'aquesta preso fonda!
Cay. ¡Y no llauri...
Leo. Sí, ja 'l Cande...
Cay. ¡Leonor! ¡Lo coslet!... ¡Què ven!
¡Tu implorar pu 'l meu amor
ala pedra del Cande lim pagar!
¡Sí molt cara li heu venut
la teva ma y 'l meu cor!
¡Antes que tal liberat
d' estar presonaj m' alchaj!
Leo. ¡No val la vida!
Cay. ¡Ni un arroj!
¡Fosse marit per pintat
Bunich, he un gaudet
á la pedra d' una guerra,
y una collera, trapassat,
antes que ser tu d' aquest.
¡La vida! ¡Que es, d' ella vivat,
si de starer ja m' etarta?
¡Que ne lo val! ¡Per un quart
venen la de don Cayado!
Leo. ¡Fug, fug, lo temps es precios,
y, no agorra, si ho vole fer,
que del Cande no puch ser.
Cay. Dancha be, fugreu tots dos,
la mare també vindrà.
Tu solament.
Leo. ¡Ah! ¡Així no!
Cay. Olla, voste.
Leo. Culla, voste.
Cay. ¡Y vol ja!
Leo. ¡Potra juga 'na he olantat ja!

- Car. No hi fa en, aquí 'm quedare,
¡No quedaria, març mortal!
Ah tó menjarem pa y saba
y per tal estariam bé.
- Leo. Vá! men menjem llas ó reig
y salvarte.
- Car. ¡Tant t'apunt!
Leo. ¡No per que se m'afigura
que tu, mort, has de ser lleig!
(Morriscó, 27)
- Car. ¡Jo no hi he mort!
¡Capda, no un embustador!
¡Què t'ha fet apartar garrons
per despreciables t'cor?
Leo. ¡Si vejesses com peixos
quan m'estàs treballant aquí,
jurar meu! fecho per mi ..
per lo que per tó salvares.
Los curvis .. ara .. si .. no ara;
no t'has tota. Tu no m'ombres...
Se ara figura de ombres
que li acrotenc los dí-ferrós.
Jo no qu'ara 't veig á fer
meu mel que el lleig que t'has,
péro sabrás quant t'estimo
lo que tu no has conegut bé.
Mentres cridant t'arragullas
jo 'm sento en aquest redret, (Costal)
com si fos un contract
y m'hi clerenci agullas.
Jo 't dich, jo qu'estic me matas,
estimat lo meu cor d'espasa,
qu'he merçat ab comatunes
las penes de malar vida.
- Car. ¡Ah! (las penes!) (Veyent la poparina.) ¡Y en vintat!
¡Y jo la trectava així
quan moria ella per mi!
Leo. ¡Ah!
Car. (Las penes!)
Leo. (Per penat)
Car. ¡Me maté!
Leo. ¡Ay, jo 'm moro ja!
Car. ¡Llenc meva!
Leo. L'plá'm ve aquí,
y no se 'm valen obet
las aixetas de plerá.
Y després d'aqueta treballa
en que may lo cori deu — basta —
encara heurtes donat pena
per fer desmas y ventalla.
(De repent.) ¡Mira, Morriscó, 't heu!
Veyent á buscarlo jo
no 't arragula, no, 't vall trobat
al meu costat, al mort!
Car. Millar descha, jo treba estrany
cóm no venen á buscarlo,

que 'm porta lungu à matarne
y... tel dia fare un sup.

Leo. Donc la mè, Maricò, jag!

Can. (Aussi.) To.

Leo. Ja se 'm va eccontar la mort,
(Passandé la veg.) ¡No conta quita trip trap la cor!

Can. ¡Semble un molí paperó!

Leo. Ah! Lungu aquerí castèl gòlich
la mora també avè,

Can. ¡Ay quita freu! quita tremola!

(Fa una olhada que un d'èlich.)

Leo. ¡Maricò!

Can. ¡Què!

Leo. ¡Estacionen tota dos!

Ja se 'm va eccontar la vida...

Adiu, ja...

Can. Adiu, querida,

Leo. Jo se moria... ¡Adiu!... adiu. (Mor. Passa.)

Can. ¡Adiu per sempre, Laseor!

(Ja no tra, ja la ha perduda!)

(Aldrepari una hèrta) ¡L' òlta gata representada,
de la mercada del cor!
(Per Laseor.) ¡La que è tothom accorta,
l' angel pur de la modesta!
¡No sabes qui cre!

Mar. (Suscitant, ab ses braços) ¡La boçal!
 [Lo Castelar abia un coll, pero qued' con que es un
 mare, d'alt']

Car. ¡Ah! La mare que somia. (Passa)
 'Contemplando' aquí está, deante un llod,
 abria la porta una nitada,
 y un castañ' 'l qu' era mozo,
 pero ben de tenir quietat,
 Una corona d' arbolitas
 posada, pe 'l qu' era ricote,
 y á mi, deante d' aqu' de morda,
 que dia qu' es bona pe 'ls castañ'
 Doubla y 'm volentá posar
 per la porta que 'm detana
 Mes ¡gloria de deventara
 como á mi 'm voyda plorar!

ESCENA ÚLTIMA

*Abia, D. NUNYO, D. GUILLERMO, LARRO, BARRIO, MACIÀ, COLLADA,
 lo Sastre y poble.*

Nun. ¡Llorar!

Car. Mirada estrada

Gu. ¡La mare personal! (Capçada al costat.)

Lar. ¡Aparando! ¡Oy!

Gu. ¡Portes all! (Crisol.)

Car. ¡A. D'altre' eyent que no ho aced! ¡Oh!

Bar. (Se 'a un corrent.)

Car. Ho mar' aquí constataada,
 Ja en ses la crumet se pinta

Nun. ¡Si, no está del tot abjet!

Mac. Es que tindr' 'l humor molt negre,

Lar. ¡Si tot d'ell no hoja tanta!

Gu. ¡Tocant! ¡Si, si! ¡Esa freda!

Mac. ¡Bona y reparativa! ¡Ay go i fall!

Gu. ¡Llorar!

Car. ¡Ah!

Mar. ¡Bona! ¡Mira! aquell
 que sempre tot de vermell!

Nun. ¡Ten de llor! (Desesperat.)

Lar. ¡Sentencia! ¡Abia! ¡Oy! 'l coll de pell!

Car. ¡Hoyera, tardada gas!

Mac. ¡A. L'alt' ¡Mira! ¡No's pot constar' segnat al bode!

Lar. ¡A! ¡Basta tant! ¡Mira, al qu' está vermell!
 ¿Que se ha curat encara del mar?

Nun. ¡A! Car! Ja está preparada 'l opus,

Car. ¡Llorar ¡ah! ¡car se 'm treuía!

Bar. ¡Crisol! ¡Vaga un líquid desparat!
 que al conservar' tindr' la gas!

Car. ¡Marat mira! Hasta luego
 [Se 'a en desesperat, argot del Sastre y dels guardias.]

Lar. ¡Ay! ¡Per 'l coll de pell!

Mar. ¡No ho don' á colla!

Lar. ¡Davant del Candel! (A la molt mal.)

- Mac. Tene rebó.
- Mac. (Despertant.) ¡Tiquen tan de Vilallonga!
- Lis. ¡Bella Déu! tan la gent del. (Mac. li dona.)
- Con. ¡Aparellada!) ¡Pardada, vostra agull!
- (La Concha arrastra a Modorra cap a la retira, per donar-se a capota que s'era en la pedral. La Guàrdia allora agnollat prop de Llorenç. Llorenç cubi brucant en punt per donar entresorra de sobada ab la punta del ganivet.)
- Mac. May no deferran d'era!
- (Fugent de guando.) ¡Ah! M'arich! May, ¿qué t'has fet!
- Nes. Que ningú fessé bany!
- Obró la veia, ¿qué fessé! (A s' abir de d'altre.)
- Mac. ¡No t'importa, no, no t'importa!
- Nes. M'importa. (Se sent un cop terrible.)
- Mac. ¡Oh! ¡Tantet!
- Mac. (A p. al costat d'era.) Bona nit.
- Mac. ¡No, ... tan germà!
- (Sorpresos general, venen Llorenç, que aguantar en un d'altre.)
- Tot. ¡Ah!
- Mac. (A D. Nes.) ¡Mal cop!
- Nes. ¡Què habets dit, heuven malvada!
- Mac. ¡Mira mira! ¿què vegeu!
- Nes. ¡Ten de Déu! (Rebolen la potana per terra.)
- Mac. ¡Aparellada!) (Déu no t'importa)
- Mac. ¡S'abida un d'altre, y ha prou!)
- (Surt Baldiri corrent ab un retrull d'altre.)
- Mac. Aquí estó i' retrull del oli.
- Con. ¡Ja es cert! (Sentiment ríson.)
- (En aquest moment se sent un rucó que s'ha un gran cotrec que Llorenç s'ha a la sobada.)
- Mac. ¡A Loh, repant de qu'ha fet! No aruch que t'entoll.
- Lis. Avís tal a' l'entoll acobat.

Biblioteca
de Catalunya

C-RJ0

1001282839

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

52 031 001 1 00

INFORMACIÓ I DOCUMENTACIÓ

